

Narodzenie człowieka Chrystusa Jezusa

Lekcja z Ewangelii wg św. Mateusza 2:1-12

„I rzekł do nich Anioł: Nie bójcie się, bo oto zwiastuję wam radość wielką, która będzie wszystkim ludowi” – Łuk. 2:10.

Przedmiot niniejszy nie wraca nas wstecz aż do początku Boskiego stworzenia, kiedy to Chrystus jako istota duchowa stał się „pierworodnym wszelkiego stworzenia”, stał się „Słowem”, które było na początku u Boga, i przez które wszystko się stało (Jan 1:1-3,10). W tym czasie nasz Pan był „początkiem i końcem, pierwszym i ostatnim, bezpośrednim stworzeniem Bożym. Wszystko, cokolwiek przyszło do egzystencji, stworzone było przez Niego (Słowo, Logos) jako chwalebny przedstawiciel Jahwe (Obj. 1:11; 3:14; Kol. 1:15; Jan 1:1-3). Udajmy się do tego czasu, kiedy to Ten, co był bogatym, stał się ubogim dla nas (2 Kor. 8:9) i opuścił chwałę, jaką miał u Ojca, „zanim świat był” (Jan 17:5). Wtedy nasz Pan, nie umierając, doznał przemiany natury, „uniżył się”, „stał się ciałem” (Filip. 2:8; Jan 1:14), „przyjął kształt niewolnika” i postawą został „znaleziony jako człowiek”, „nieco mniejszy od aniołów”. Następnie jeszcze więcej się uniżył, aż do śmierci i to aż do haniebnej śmierci krzyżowej, jako winowajca, jako grzesznik (Hebr. 2:9,16; Filip. 2:6-9). Niniejsza lekcja, stosowna do aktualnej pory, uzmysławia nam ponownie narodzenie się „człowieka Jezusa Chrystusa”.

Boska przepowiednia o przyszłym Wybawicielu zwraca uwagę na fakt, że ma On być nie tylko Wybawicielem, ale i Królem. Punkt ten zaznaczony jest wyraźnie, ponieważ Bóg przemawia do ludzi zgodnie z ich potrzebami i nadziejami. Ofiarniczy zarys Pańskiej misji był przepowiedziany mniej dobitnie aniżeli Jego potęga, majestat i chwała, ponieważ ofiara dotyczyła szczególnie Boga, czyli miała zaspokoić potępienie Boskiego prawa przeciwko grzesznemu rodzajowi. Kwestia, w jaki sposób Bóg załatwi sprawę zgodnie ze swoim własnym wyrokiem śmierci dla grzeszników, była dla przeciętnego umysłu ludzkiego mniej ważna aniżeli oświadczenie o wynikających z tego błogosławieństwach, chwale i restytucji. Toteż znajdujemy, że wzmianki o ofiarniczej misji naszego Pana były przeważnie wyrażone w figurach i symbolach, które miały być zrozumiane tylko przez tych, co stawszy się synami Bożymi, mieli być wprowadzeni we wszelką prawdę przez ducha Bożego.

Nie dziw więc, że aniołowie zwiastujący o narodzeniu naszego Pana wspomnieli tylko chwały, jakie miały

później nastąpić, a nie mówili nic o nadchodzących cierpieniach. Nie dziwi nas też, że nie płakali nad cierpieniami i upokorzeniem Pana, ale śpiewali: „Chwała na wysokości Bogu, a na ziemi pokój, w ludziach dobre upodobanie”, wyrażając w ten sposób dopełnienie się Boskiego planu, które zapoczątkowało się narodzeniem Jezusa.

MĘDRCY ZE WSCHODU

Czy owi mędrcy ze Wschodu, którzy przyszli oddać hołd Jezusowi, byli Hebrajczykami, nie mamy powiedziane; lecz ponieważ łaska Boża w owym czasie była ograniczona tylko do Izraela i ponieważ łaska ta nie była odjęta dopóty, dopóki Żydzie nie odrzucili Mesjasza, uważamy za rzecz prawdopodobną, że owi mędrcy ze Wschodu pochodzili z owych „dwunastu pokoleń rozproszonych”, którzy „ustawicznie służąc Bogu”, oczekiwali „pociechy izraelskiej” przez dawno obiecanego Mesjasza (Dzieje Ap. 26:7; Łuk. 2:25). Wiemy, że setki tysięcy, jeśli nie kilka milionów Izraelitów było zaprowadzonych do niewoli, do tego właśnie wschodniego kraju – do Babilonu i Medo-Persji; wiemy także, że mniej niż 55 tysięcy skorzystało z dekretu Cyrusa i powróciło do Palestyny. Przeto znaczna część narodu izraelskiego mieszkała wówczas (tak jak i obecnie) w obcych krajach. Zdaje się również, że ich niewola w obcych krajach była pomocną dla ich usposobienia religijnego i że, biorąc ogółem, Izraelici okazywali większą wiarę w Boga i więcej zainteresowania prorocztwami o Mesjaszu po ich niewoli babilońskiej aniżeli przez kilkanaście poprzednich lat, kiedy to ustawicznie popadali w bałwochwalstwo.

Zdaje się, że wiadomość o danej Abrahamowi przez Boga obietnicy o nasieniu, o wielkim królu i władcy, który miał błogosławić świat sprawiedliwym panowaniem, rozniesiona została przez Izraelitów po całym cywilizowanym świecie. Wieść ta pobudzała niektórych do oczekiwania na żydowskiego Mesjasza, innych zaś, pysznie usposobionych, pobudzała do twierdzenia, że oni tak samo jak Żydzi są w stanie utworzyć pożądany rząd dla świata. W taki to sposób zaczęło się formować pojęcie uniwersalnego państwa. Twierdzą niektórzy, że Zoroaster, wielki nauczyciel religijny w Persji, był uczniem proroka Jeremiasza, a w pamiętniku pani Grant, misjonarki w Persji, czytamy: „Zoroaster nauczał Persów o Chrystusie. Głosił, że w późniejszym czasie dziewicza panna pocznie w żywocie swym i że skoro to dziecko się narodzi, gwiazda będzie widziana i nawet w południe blask jej nie zginie. „Ty, synu mój, wyraził ów zacny jasnowidz (Zoroaster), dostrzeżesz wschód tej gwiazdy przed innymi narodami; a skoro ją zobaczysz,

idź, gdziekolwiek gwiazda ta cię poprowadzi, oddaj hołd tajemniczemu dziecięciu i ofiaruj mu swoje dary w jak największej pokorze. On jest wszechmocnym Słowem, które stworzyło niebiosy”.

Chociaż jest to tylko legenda, to jednak dobrze jest wiedzieć, że podobna opowieść krążyła pomiędzy ludnością Wschodu. Zaś co do Zoroastra, można by rzec, że jego nauki znajdowały się na wyższym poziomie niż te innych pogańskich nauczycieli.

OBAWA I NIEGODZIWOŚĆ HERODA

Spodziewając się króla, mędrcy ci udali się z natury rzeczy do pałacu Heroda, który chociaż mienił się być królem Żydów, był jednak przedstawicielem ich pogromców, czyli Rzymian. Herod był fundatorem domu Herodów, miał więc wielkie nadzieje nie tylko co do długości swojego panowania, ale także pod względem utwierdzenia swego potomstwa w mocy i urzędzie przez siebie zajmowanym. Nie dziw więc, że „zatrwożył się”. Istnienie „rywala”, bądź pośród rządzących, bądź wśród ludu, nie była po myśli Heroda. Cała ludność Jeruzalemu zatrwożyła się wraz z nim. Wpływy polityczne zataczają szerokie koła. Urzędnicy mieli styczność z rządami Heroda albo wprost, albo pośrednio z takowych korzystali, przeto plany, nadzieje i aspiracje wielu z nich uległyby zepsuciu przez jakąkolwiek zmianę rządu. Herod widocznie znał żydowską tradycję względem Mesjasza, albowiem od razu postąpił po tych, co byli nauczeni w Piśmie i od nich dowiadywał się, gdzie według proroctw miał się narodzić Mesjasz. Nauczeni w Piśmie i faryzeusze byli widocznie dobrze zaznajomieni z tym zagadnieniem, skoro bez żadnej zwłoki odpowiedzieli, iż miejscem narodzenia się Mesjasza miało być miasto Betlejem i na poparcie tego zacytowali słowa proroka.

Herod chciał chytrze podejść uczonych; zauważamy to, śledząc dalszy opis. Chciał się wywiedzieć, kto był owym od Boga naznaczonym księciem i dziedzicem jego tronu po to, by go zgładzić. Gdy zauważył, że mędrcy nie powrócili, aby udzielić mu niezbędnych informacji, potrzebnych do stracenia dzieciątka Jezus, postanowił wybić wszystkie dzieci w Betlejem, od dwóch lat i niżej, aby w ten sposób na pewno, jak mu się zdawało, zniweczyć Boski plan i zabezpieczyć swoją władzę.

Gwiazda, która prowadziła tych mędrców do Jeruzalem i potem widocznie znikła, wzbudzając ciekawość i zainteresowanie ludności Jeruzalem, znowu im się pokazała, gdy wyszli z miasta. Poprowadziła ich do niezbyt odległego miasta Betlejem, a nawet wskazała dom, w którym znaleźli nowo narodzonego Króla. Według ówczesnego zwyczaju złożyli Mu swój hołd i kosztowne dary.

Chociaż Król przyszedł, „Jego własni” Go nie przyjęli i na podobieństwo owego „człowieka” z Jego własnej przypowieści, odszedł On do „dalekiej krainy”, do samego nieba, aby tam został obdarzony mocą Króla królów, a ustanowienie Królestwa aby odłożył aż do czasu, gdy Jego Kościół, Jego Oblubienica, Jego współdziedzice zostaną wybrani i przygotowani do uczestnictwa z Nim w tym Królestwie.

ŚWIAT POTRZEBUJE KRÓLA

W międzyczasie świat odczuwa potrzebę Króla więcej aniżeli kiedykolwiek przedtem. Wszystkie narody to widzą, że potrzeba im mądrego, sprawiedliwego, potężnego, miłującego i miłosiernego władcy. Potrzebują takiego, lecz stopniowo przekonują się, że żadnemu z upadłego rodu nie można powierzyć tak wielkiej władzy, czci i chwały; że wszyscy są słabi przez upadek i że wyższy król i wyższy rząd są konieczne do otrzymania wyższych i trwałych błogosławieństw. Masy ludu zaczynają coraz wyraźniej odczuwać tę potrzebę i znamienne jest, jak różni zwolennicy reform rozeznają, cytują i komentują nauki tego właśnie Króla, chociaż można powiedzieć, że tacy zwykle chcą, aby inni rzadzili się Złotą Regułą, lecz sami nie chcą według niej postępować.

Świat zaczyna rozumieć, że ów Król jest już we drzwiach. Herodowie dzisiejsi i z nimi władzę dzierżący „trwożą się” na widok zmiany rządu, jaką ich własni mędrcy ogłaszają jako nieuniknioną. Nie potrzebujemy się spodziewać, że książęta tego świata powitają Tego Króla; oni raczej obawiają się zburzenia obecnych instytucji; boją się, że pod Jego rządem oni nie będą mieli tak korzystnych warunków do utrzymania dobrobytu; że w ogólnym zrównaniu, jakie według proroctw ma być zaprowadzone pod Jego panowaniem, niektórzy z tych wysoko usytuowanych zostaną poniżeni, a niektórzy z tych na niższych szczeblach – wywyższeni. Z tego też powodu Królestwo Chrystusowe, chociaż jest królestwem pokoju i sprawiedliwości, musi być zapoczątkowane czasem „wielkiego ucisku, jakiego nie było, odkąd narody zaczęły być”. Mimo to jednak radujemy się obietnicą, że „gdy się sądy Pańskie wykonują na ziemi, sprawiedliwości uczyć się obywatele ziemscy” i że ostatecznie Królestwo Jego stanie się „pożądaniem wszystkich narodów”.

Dotąd Ewangelia Królestwa przyjmowana była tylko przez niektórych i szczególniejsze błogosławieństwo było z nielicznymi, którzy uznali Króla i są przygotowani do współdziedzictwa w Jego Królestwie. Nie zapominajmy jednak chwalebnych wyników, jakie nastąpią po ustanowieniu Królestwa, gdy, jak wyrażone to jest w naczelnym tekście, te dobre rzeczy i wielka radość będzie „wszystkiemu ludowi”.

Watch Tower

R-4098 (1907 r.)

„Straż”